

РЕШЕНИЕ

№ 6586

гр. София, 07.11.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

**АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 43
състав**, в публично заседание на 26.10.2022 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Весела Цанкова

при участието на секретаря Десислава В Симеонова, като разгледа дело номер **5422** по описа за **2022** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Съдебното производство е по реда на чл.145 и следващите от Административно процесуалния кодекс вр. чл. 46, ал. 1 от Закона за чужденците в Република България(ЗЧРБ).

Делото е образувано по жалба на М. Х. М., чрез АД „Г., И., А. и К.“, представлявано от адв.Л. И. Л. – Г., със съдебен адрес [населено място], район „Т.“, [улица], ет. 3 срещу Заповед № 5364з – 1050/26.05.2022г., издадена от директора на Дирекция „Миграция“ МВР.

Със заповедта, на основание чл. 40, ал.1, т. 6 и чл. 44, ал. 1 от ЗЧРБ е отнето правото на дългосрочно пребиваване на М. Х. М., [дата на раждане] , гражданин на И..

С жалбата се иска отмяна на заповедта като незаконосъобразна, издадена в противоречие с материалния закон. Правят се възражения, че не е спазена разпоредбата на чл. 44, ал.2 от ЗЧРБ, както и принципът на съразмерност по чл. 6, ал.2 от АПК. Жалбоподателят се позовава на чл. 8 от КЗПЧОС и възможността от несъразмерно засягане на правото на личен и семеен живот на чуждия гражданин. Твърди, че не е отчетено обстоятелството, че живее в Република България от 1992г. и е със статут на постоянно пребиваващ от 1994г., тоест от около 30 години, живял и е упражнявал трудова дейност в страната, няма друг дом, освен този в Република България. Отсъствал е от страната поради задържане в И. и последвало продължително лечение. Направено е искане за присъждане на разноски. В хода на съдебното производство доводите се поддържат от адв.И..

Ответникът - директорът на Дирекция „Миграция“, чрез юрисконсулт Т., в хода по

същество на делото и в писмени бележки прави искане за отхвърляне на жалбата като неоснователна и недоказана. Посочва, че по данни от справки на граничен контрол, чужденецът е напуснал територията на страната в края на м. декември 2018г. и е влязъл отново през м. януари 2022г., тоест е отсъствал повече от 12 последователни месеца от територията на страната, като не е пребивавал на територията на друга държава – членка на ЕС, което е основание за отнемане на правото му на дългосрочно пребиваване по чл. 40, ал.1, т. 6 от ЗЧРБ. Не е отчетен периодът на вълната от Ковид 19, съгласно § 32 от ПЗР към ЗИД ЗЧРБ. Няма нарушение на чл. 8 от КЗПЧОС, чужденецът е разведен, няма семейни и роднински връзки на територията на страната. Не е загубил връзката си със страната по произход, последните 3 години е пребивавал в И.. Претендира юрисконсултско възнаграждение. Прави възражение за прекомерност на адвокатското възнаграждение.

Административен съд София - град, след като обсъди доводите на страните и събраните по делото доказателства и след като извърши дължимата служебна проверка на обжалвания акт по реда на чл. 168, ал. 1 и ал. 2, във вр. чл. 146 от АПК, прие за установено от фактическа и правна страна следното:

На 31.01.2022г. М. Х. М., гражданин на И. е подал заявление в дирекция „Миграция“ – МВР с рег. № 866/04.02.2022г. за издаване на документ за самоличност и пребиваване на чужденци в Република България.

Със съобщение рег. № 536400 – 4822/07.02.2022г. на дирекция „Миграция“ жалбоподателят е уведомен за започване на процедура по налагане на ПАМ – „Отнемане на право на пребиваване на чужденец в република България“ и възможността да представи доказателства и обяснения. Процедурата е започната във връзка с констатирано отсъствие от територията на страната в периода от 13.12.2018г. – 13.03.2020г., повече от 12 последователни месеци. Отсъствието е за по-дълъг период, но от 13 март 2020г. до 31 декември 2021г. не е взето предвид, на основание §32 от ПЗР на ЗИД на ЗЧРБ.

Жалбоподателят е депозирал обяснения в Дирекция „Миграция“, в които е посочил, че при завръщането си в И. бил задържан в продължение на около 3 месеца, след което изпаднал в депресия, за което представя медицинско удостоверение. Причината за отсъствие от страната за период повече от 12 месеца обяснява със заболяването и продължаващото лечение. Удостоверението е от 14.12.2021г., от него с установява, че Х. М. е диагностициран с тежко депресивно разстройство и подложен на лечение от преди 3 години.

Ответният административен орган е извършил справки в информационните системи на МВР и е установил, че М. Х. М. има предоставено право на постоянно пребиваване на територията на страната от 1994г., не е женен, спрямо него няма производства по ЗУБ, няма данни да е загубил връзката си със страната по произход, не се е установил трайно на територията на Република България.

Направено е предложение рег. № 5364р – 10570/26.05.2022г. до директора на Дирекция „Миграция“ за прилагане на разпоредбата на чл. 40, ал.1, т. 6 от ЗЧРБ и изготвяне на заповед за отнемане на правото постоянно пребиваване на М. Х. М..

Издадена е процесната заповед, изложени са мотивите от предложението рег.№ 5364р – 10570/26.05.2022г. до директора на Дирекция „Миграция“, на основание чл. 40, ал.1, т. 6 и чл. 44, ал. 1 от ЗЧРБ е отнето правото на дългосрочно пребиваване на чужденеца в Република България.

В хода на съдебното производство са приети доказателствата от административната

преписка, както и представена от жалбоподателя препоръка от Националното ръководство на Б. църква в България. Препоръката е потвърдена от свидетелските показания на пастор П. И., Почетен Епископ в църквата. Свидетелят потвърждава, че М. Х. живее от около 30 години в България, участва активно в дейността на църквата, има своята социална и трудова среда. Приел е християнската вяра и не може да се върне в И. и поради религиозната си принадлежност, заради която е отхвърлен от най-близките си. При предходното си връщане в страната по произход е бил задържан.

При така установената фактическа обстановка, настоящият състав прави следните правни изводи:

Жалбата е подадена от надлежна страна, при наличие на правен интерес по смисъла на чл. 147, ал.1 от АПК, в срока по чл.149, ал.1 от АПК и срещу индивидуален административен акт, който пряко засяга права и законни интереси на жалбоподателя, с оглед на което е процесуално допустима.

Актът е издаден от компетентен орган – директор на дирекция "Миграция"-МВР. Спазена е писмената форма, като се съдържат реквизитите по чл. 59, ал. 2 от АПК, в това число са изложени мотиви като фактически и правни основания.

Основният спор е за приложението на материалния закон и спазването на чл. 44, ал. 2 от ЗЧРБ. Правното основание за издаване на процесната заповед е чл.40, ал.1, т. 6 от ЗЧРБ, аналогична е разпоредбата на чл. 9, § 1, т. "в" от Директива 2003/109 ЕО. Съгласно посочената норма, принудителната административна мярка „отнемане на правото на пребиваване на чужденец в Република България“ се налага, когато се установи, че чужденецът, получил разрешение за дългосрочно или постоянно пребиваване, е отсъствал от територията на държавите - членки на Европейския съюз, за период от 12 последователни месеца, освен в случаите на обявено извънредно положение или на разрешено постоянно пребиваване по чл. 25, ал. 1, т. 6, 7, 8, 13, 16 и чл. 25г, както и по отношение на членове на семейство на лице по чл. 25, ал. 1, т. 6, 7, 8, 13 и 16 за срока на обявено извънредно положение не се счита за отсъствие отсъствието на чужденеца, получил разрешение за дългосрочно или постоянно пребиваване, от територията на държавите – членки на Европейския съюз, за период от 12 последователни месеца. Предпоставките от фактическия състав на разпоредбата са налице. Безспорно се установява по делото, че в периода от 13.12.2018г. – 13.03.2020г., повече от 12 последователни месеца М. Х. М. е отсъствал от територията на Република България, като не е пребивавал на територията на друга държава – членка на ЕС. При определяне на периода е взета предвид разпоредбата на §32 от ПЗР на ЗИД на ЗЧРБ. Формално изискването на чл. 40, ал.1 т. 6 от ЗЧРБ е спазено. Но в чл. 9, § 2 от Директива 2003/109 ЕО са регламентирани хипотези, при които отсъствия над дванадесет последователни месеца не са причина за отнемане или загуба на правото на пребиваване. Административният орган не е взел предвид обясненията на жалбоподателя, че причината му за отсъствие от територията на страната е заболяване от депресия и лечение на това заболяване, удостоверено с медицински документ от 14.12.2021г., в който посочено, че заболяването е с давност от три години, тоест от края на 2018г. и съвпада с процесния период на отсъствие на чужденеца от страната. Заболяването може да се определи като извънредно обстоятелство, наложило отсъствието от страната, основание за дерогация на чл.9, § 1, т. "в" от Директива 2003/109 ЕО, съгласно чл. 9, § 2 от Директива 2003/109 ЕО.

Неправилни са и изводите на административния орган при преценката на

обстоятелствата по чл. 44, ал. 2 от ЗЧРБ и направеният извод за липсата на трайно установяване на М. Х. М. на територията на Република България. Въз основа на факта, че чужденецът пребивава на територията на страната от 1992г., а от 1994г. има право на дългосрочно пребиваване, може да се направи извод, че същият трайно се е установил и живее в Република България. Периодът е от около 30 години, за това време жалбоподателят е изградил социална, приятелска и трудова среда и е прекратил връзките си със страната по произход. Видно от показанията на свидетеля П. И., М. Х. М. от началото на пребиваването си в страната помага в християнска църква и е част от общността на тази църква. Връзките си със страната по произход е прекратил, по данни на свидетеля е посетил еднократно И., а от медицинското удостоверение по делото се установява, че по време на посещението си в И. е изпаднал в тежка депресия, за което се е наложило да бъде лекуван. Съобразявайки разпоредбата на чл. 44, ал. 2 от ЗЧРБ, която изисква при налагане на принудителните административни мерки компетентните органи да вземат предвид продължителността на пребиваване на чужденеца на територията на Република България, категориите уязвими лица, наличието на производства по Закона за убежището и бежанците или производства за подновяване на разрешение за пребиваване или друго разрешение, предоставящо право на пребиваване, семейното му положение, както и съществуването на семейни, културни и социални връзки с държавата по произход на лицето, може да се направи извод, че наложената принудителна административна мярка не съответства на целта на закона и не е пропорционална. Тя е наложена в хода на производство, образувано по заявление за подновяване на документите за самоличност и пребиваване на чужденеца в Република България, спрямо лице, което пребивава законно на територията на страната от около 30 години, с трайни социални, културни и религиозни връзки в страната и при прекратени контакти в страната по произход И.. По изложените съображения процесната заповед е незаконосъобразна, като издадена в противоречие с материалния закон и целта на закона. При този изход на спора на жалбоподателя с дължат своевременно поисканите с жалбата разноси, доказани в размер на 10 лева, платена държавна такса. Водим от гореизложеното и на осн. чл. 172, ал.2, пр.2 АПК, съдът

Р Е Ш И:

ОТМЕНЯ по жалба на М. Х. М., [дата на раждане] , гражданин на И. Заповед № 5364з – 1050/26.05.2022г., издадена от директора на Дирекция „Миграция“ МВР.

ОСЪЖДА Дирекция „Миграция“ – МВР да заплати на М. Х. М., [дата на раждане] , гражданин на И. сума в размер на 10 /десет/ лева, представляваща платена държавна такса по делото.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване с касационна жалба в 14-дневен срок от съобщението му чрез Административен съд София - град пред Върховния административен съд на Република България.

СЪДИЯ:

